

Sygn. akt IIW 364/15

RSOW 601/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 kwietnia 2016 roku

Sąd Rejonowy w Oleśnie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSR Maria Jolanta Häusler

Protokolant: st. sekr. sądowy Karina Krawczyk

przy udziale młodszego aspiranta Piotra Godyli z Komendy Powiatowej Policji w Oleśnie, po rozpoznaniu na rozprawach w dniu 1 października 2015 roku, 29 października 2015 roku, 8 grudnia 2015 roku i 12 kwietnia 2016 roku sprawy:

J. L. s. W. i A. z domu Z. ur. (...) w m. P.,

obwinionego o to, że:

w dniu 15 listopada 2014 r. o godz. 8.20 na trasie G. – P. kierując samochodem osobowym m-ki V. (...) o nr rej. (...) spowodował zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym w ten sposób, że podczas wykonywania manewru skrętu w lewo nie udzielił pierwszeństwa przejazdu pojazdowi m-ki C. o nr rej. (...) którego kierująca już wykonywała manewr wyprzedzania w wyniku czego doszło do zderzenia się pojazdów;

- to jest za wykroczenie z art. 86 § 1 kw

I. uznaje obwinionego ***J. L.*** za winnego dokonania czynu polegającego na tym, że w dniu 15 listopada 2014 r. o godz. 8.20 na trasie G. – P. kierując samochodem osobowym m-ki V. (...) o nr rej. (...) nie zachował szczególnej ostrożności przy wykonywaniu manewru skrętu w lewo, nie ustąpił pierwszeństwa przejazdu pojazdowi m-ki C. o nr rej. (...) który był w trakcie wykonywania manewru wyprzedzania, w wyniku czego doszło do zderzenia z tym samochodem, to jest wykroczenia z art. 86 § 1 kw i za to z mocy art. 86 § 1 kw w związku z art. 24 § 1 kw skazuje go na karę grzywny w kwocie 300,00 (trzysta) złotych;

II. na podstawie art. 118 § 1 kpw zasądza od obwinionego ***J. L.*** na rzecz Skarbu Państwa zwrot zryczałtowanych wydatków w kwocie 100,00 (sto) złotych oraz na podstawie art. 3 ust. 1 Ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych opłatę w kwocie 30,00 (trzydzieści) złotych.

Sygn. akt II W 364/15

UZASADNIENIE

Na podstawie zebranego materiału dowodowego Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 15 listopada 2014 roku około godziny 8:15 M. M. (1) wyjechała swoim samochodem marki C. o nr rej. (...) z domu w miejscowości G. i drogą krajową nr (...) udała się w kierunku P.. M. M. (1) była wtedy w drugim miesiącu ciąży.

Dowód: - zeznania świadka M. M. (1) k. 22, 70

W trakcie jazdy o godzinie 8:20 M. M. (1) zauważyła przed sobą jadący w tym samym kierunku samochód osobowy marki V. (...) o nr rej. (...). Samochodem tym kierował obwiniony ***J. L.***, a w samochodzie znajdowali się ponadto

pasażerowie W. P., E. V. oraz B. L.. Zarówno J. L. jak i pasażerowie byli pracownikami firmy (...), zajmującej się między innymi montażem siatek przeciwśnieżnych przy drogach.

Dowód:

- wyjaśnienia obwinionego J. L. k. 70 - zeznania świadka M. M. (1) k.22, 70 - zeznania świadka W. P. k. 31-32, 81 - zeznania świadka J. M. k.28-29, 82

Z uwagi na fakt, iż pojazd kierowany przez J. L. poruszał się z niewielką prędkością, M. M. (1) postanowiła go wyprzedzić. W tym celu kierująca włączyła lewy kierunkowskaz, a następnie na prostym odcinku drogi, oznaczonym poziomą linią przerywaną, upewniając się że może bezpiecznie wykonać manewr wyprzedzania zjechała na przeciwległy pas ruchu i rozpoczęła wyprzedzanie poprzedzającego ją pojazdu. W chwili gdy pojazdy zrównały się, kierujący samochodem V. (...) J. L., nie sygnalizując wcześniej zamiaru za pomocą kierunkowskazu, rozpoczął manewr skrętu w lewo, w drogę polną, wskutek czego doszło do zderzenia obu pojazdów. Po zderzeniu kierujący M. M. (1) i J. L. zjechali swoimi samochodami w drogę polną znajdującą się tuż obok jezdni.

Dowód: - zeznania świadka M. M. (1) k.22-23, 70

W wyniku zdarzenia w samochodzie V. (...) kierowanym przez J. L. uszkodzeniu uległ lewy przedni reflektor oraz kierunkowskaz, z kolei w samochodzie C. (...) kierowanym przez M. M. (1) uszkodzeniu uległy przednie prawe drzwi, a także rozsuwane tylne drzwi.

Dowód: - notatka urzędowa z kolizji drogowej k.3 - zeznania świadka M. M. (1) k. 22-23, 70

Po zdarzeniu zarówno M. M. (1) jak i J. L. oraz pasażerowie jego samochodu wyszli na zewnątrz. J. L. zaraz po wyjściu z samochodu zarzucił M. M. (1), iż to ona ponosi winę za zaistniałe zdarzenie. M. M. (1) była bardzo zdenerwowana całą sytuacją, w rozmowie z J. L. oraz pasażerami kierowanego przez niego pojazdu oświadczyła, iż to ona ponosi winę za zdarzenie.

Dowód: - zeznania świadka M. M. (1) k.22-23, 70 - wyjaśnienia obwinionego J. L. k.70 - zeznania świadka W. P. k.31-32,81

J. L. zawiadomił telefonicznie o zdarzeniu swojego szefa, a właściciela pojazdu J. M., z kolei M. M. (1) zadzwoniła do męża. Po dotarciu na miejsce zarówno męża M. K. M. jak i J. M. strony uzgodniły, iż pojedą do ubezpieczalni, aby spisać oświadczenie. Z uwagi na fakt, iż J. M. miał inne obowiązki, do ubezpieczalni spisać oświadczenie wraz z M. i K. M. udał się J. L.. Będąc już w ubezpieczalni M. M. (1) ochłonęła, przeanalizowała całą sytuację i stwierdziła, że to nie ona jest winna zaistnieniu przedmiotowego zdarzenia, a kierujący samochodem V. (...) J. L.. Z uwagi na brak porozumienia w zakresie winy co do zdarzenia, strony postanowiły wezwać policję.

Dowód: - zeznania świadka M. M. (1) k.22-23, 70 - wyjaśnienia obwinionego J. L. k.70 - zeznania świadka J. M. k.82

Obwiniony J. L. ma 63 lata. Z zawodu jest operatorem koparko-ładowarki, pracuje w Przedsiębiorstwie (...) i osiąga z tego tytułu dochód w kwocie 500 zł brutto. Obwiniony jest żonaty, nie posiada nikogo na utrzymaniu. Dotychczas nie był karany jak również leczony psychiatrycznie

Dowód: - wyjaśnienia obwinionego k.20,70

Zarówno w toku czynności sprawdzających jak i w toku rozprawy przed Sądem obwiniony nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. W toku rozprawy sądowej obwiniony wyjaśnił, iż włączył lewy kierunkowskaz, a w trakcie manewru skrętu w lewo w prowadzony przez niego pojazd uderzyła jadąca w tym samym kierunku obwiniona M. M. (1).

Dowód: - wyjaśnienia obwinionego k. 70

Sąd zważył, co następuje:

W świetle zebranego w sprawie materiału dowodowego okoliczności popełnienia przez obwinionego J. L. zarzucanego mu wykroczenia z art. 86 § 1 kw, jego sprawstwo i wina nie budzą wątpliwości.

Sąd doszedł do powyższego przekonania po dokonaniu oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego, na który składały się zeznania świadków M. M. (1), A. J., S. T., J. M., dowody z dokumentów w postaci notatki urzędowej sporządzonej na miejscu zdarzenia drogowego, a także szkic miejsca zdarzenia, oraz częściowo wyjaśnienia obwinionego J. L., a także również częściowo zeznania świadka W. P.. Jako wiarygodne Sąd uznał zeznania świadka M. M. (1). Świadek zeznała, iż feralnego dnia jechała z domu w miejscowości G. w kierunku P.. Świadek zeznała, iż w pewnym momencie zauważyła jadący przed nią z bardzo niską prędkością samochód, wobec czego upewniając się, że może wykonać bezpiecznie manewr, włączyła lewy kierunkowskaz a następnie rozpoczęła wyprzedzanie poprzedzającego ją pojazdu. Świadek zeznała, iż w chwili gdy oba pojazdy zrównały się, kierujący poprzedzającym ją pojazdem V. (...), nie sygnalizując tego kierunkowskazem, gwałtownie skręcił w lewo, wskutek czego uderzył w jej samochód. Świadek zeznała także, iż będąc w szoku oświadczyła wobec kierującego J. L. oraz jego pasażerów, iż to ona jest winna przedmiotowego zdarzenia, jednak po pewnym czasie, gdy ochłonęła, uświadomiła sobie, iż dokonała manewru wyprzedzania w sposób prawidłowy, a winę za zdarzenie w jej ocenie ponosi kierujący samochodem V. (...) J. L.. Zeznania świadka M. M. (1) są logiczne, spójne i rzeczowe. Świadek zarówno w toku czynności sprawdzających jak i rozprawy przed Sądem w sposób szczegółowy przedstawiła okoliczności zdarzenia z dnia 15 listopada 2014, a jej zeznania w tym zakresie znajdują potwierdzenie w pozostałym zebranym w sprawie materiale dowodowym, w szczególności w zeznaniach funkcjonariuszy policji obsługujących przedmiotowe zdarzenie drogowe tj. A. J. i S. T.. Świadców ci zeznali bowiem, iż w dniu 15 listopada 2014 roku zostali wezwani na miejsce zdarzenia drogowego, gdzie zastali dwóch kierujących uczestniczących w kolizji drogowej, tj. M. M. (1) i J. L.. Świadców J. i T. zeznali, iż po sprawdzeniu miejsca zdarzenia a także uszkodzenia obu pojazdów stwierdzili, iż to obwiniony J. L. nie upewnił się co do możliwości skrętu w lewo w wyniku czego zderzył się z pojazdem kierowanym przez M. M. (1). Ponadto, zeznania M. M. (1) znajdują potwierdzenie w treści notatki urzędowej sporządzonej przez funkcjonariuszy policji na miejscu zdarzenia, z której wynika między innymi, iż w wyniku zdarzenia uszkodzeniu w pojeździe V. (...) uszkodzeniu uległ lewy przedni reflektor oraz kierunkowskaz, z kolei w samochodzie C. (...) kierowanym przez M. M. (1) uszkodzeniu uległy przednie prawe drzwi. W ocenie Sądu charakter uszkodzeń w sposób jednoznaczny wskazuje, iż obwiniony J. L. wykonując manewr skrętu w lewo zjechał na przeciwległy pas ruchu w chwili, gdy M. M. (1) znajdowała się już w zaawansowanej fazie manewru wyprzedzania i tym samym nie ustąpił jej pierwszeństwa. Sąd dał również wiarę zeznaniom świadka J. M.. Świadek zeznał, iż gdy przyjechał na miejsce zdarzenia zawiadomiony przez J. L. słyszał jak M. M. (1) przyznała się, że to ona jest winną zdarzenia. Zważyć należy, iż okoliczność tą potwierdziła świadek M., która zeznała, iż była wówczas w szoku, jednakże gdy ochłonęła uświadomiła sobie, że to nie ona jest winną zdarzenia. Nie może budzić faktu zdenerwowania M. M. (1), zwłaszcza z uwagi na ciężę, w której się wówczas znajdowała. Ponadto, okoliczność początkowego przyznania się M. M. (1) do winy przed obwinionym w żaden sposób nie może przesądzać o jej winie i sprawstwie co do zaistniałego zdarzenia drogowego. Sąd w tym zakresie dał również wiarę obwinionemu J. L. i świadkowi W. P., którzy od samego początku podkreślali, iż M. M. (1) początkowo przyznała się do winy. Jak już zostało to wcześniej zasygnalizowane, okoliczność początkowego przyznania się M. M. (1) do winy w żaden sposób nie może przesądzać o jej winie i sprawstwie co do zaistniałego zdarzenia drogowego, zwłaszcza w sytuacji, gdy obiektywne zebrane w sprawie dowody w postaci notatki urzędowej oraz zeznań funkcjonariuszy policji w sposób jasny i klarowny wskazują, iż to obwiniony J. L. wykonał skrętu w lewo nie zachowując szczególnej ostrożności i nie ustępując pierwszeństwa pojazdowi C. kierowanemu przez M. M. (1) i to on był sprawcą zaistniałego zdarzenia drogowego.

Mając powyższe na uwadze Sąd nie dał wiary wyjaśnieniom obwinionego J. L., który wyjaśnił iż włączył lewy kierunkowskaz, a także upewnił się co do możliwości skrętu w lewo, a w chwili wykonywania manewru jego pojazd został uderzony przez pojazd kierowany przez M. M. (1). W ocenie Sądu wyjaśnienia obwinionego w tym zakresie uznać należy za gołosłowne, nie polegające na prawdzie i stanowiące wyłącznie linię obrony obwinionego w sprawie. W pierwszej kolejności wskazać należy, iż gdyby obwiniony rzeczywiście upewnił się co do możliwości skrętu w lewo zauważyłby, iż jadący za nim pojazd rozpoczął już manewr wyprzedzania i znajduje się na sąsiednim pasie ruchu.

Nadto, wskazać także należy, iż uszkodzenia pojazdów w sposób oczywisty wskazują, iż obwiniony J. L. rozpoczął manewr skrętu w lewo w chwili gdy kierowany przez M. M. (1) pojazd znajdował się już na wysokości kierowanego przez niego pojazdu, a nawet był już przed nim (uszkodzony lewy reflektor i kierunkowskaz w samochodzie V. (...) oraz prawe przednie drzwi w (...))

W świetle ustalonego stanu faktycznego, nie ulegało wątpliwości, iż obwiniony w dniu 15 listopada 2014 roku o godz. 8.20 na trasie G.- P. kierując samochodem osobowym marki V. (...) o nr rej. (...) nie zachował szczególnej ostrożności przy wykonywaniu manewru skrętu w lewo, nie ustąpił pierwszeństwa pojazdowi marki C. o nr rej. (...), który był w trakcie wykonywania manewru wyprzedania, w wyniku czego doszło do zderzenia z tym samochodem, czym wyczerpał znamiona wykroczenia z art.86 § 1 kw. Zgodnie bowiem z treścią tego przepisu karze za wykroczenie podlega ten, kto na drodze publicznej, nie zachowując należytej ostrożności, powoduje zagrożenie w ruchu drogowym. Jako zachowanie należytej ostrożności, należy rozumieć takie zachowanie, które unika wszelkiego działania, które mogłoby spowodować zagrożenie bezpieczeństwa lub porządku ruchu drogowego albo też narazić kogokolwiek na szkodę (art. 3 ust.1 w/w ustawy). Wskazać zatem należy, iż obwiniony wykonując jeden z najtrudniejszych manewrów w ruchu drogowym jakim jest skręt w lewo nie zachował należytej ostrożności i nie ustąpił pierwszeństwa pojazdowi C. kierowanemu przez M. M. (1), wskutek czego doprowadził do zderzenia z tym pojazdem. Obwiniony posiadając prawo jazdy kat. B winien znać zasady prawidłowego i bezpiecznego poruszania się po drodze pojazdem mechanicznym. Pomimo tego obwiniony bez uzasadnionej przyczyny nie dostosował się do nich i nie zachował należytej ostrożności i nie ustąpił pierwszeństwa podczas manewru skrętu w lewo, chociaż mógł i powinien przewidzieć, iż może w ten sposób spowodować kolizję. Wymierzając obwinionemu karę za popełnione przez niego wykroczenie Sąd kierował się dyrektywami określonymi w art. 33 kw uwzględniając stopień społecznej szkodliwości czynu popełnionego przez obwinionego oraz stopień jego zawinienia. Mając powyższe na uwadze, Sąd stanął na stanowisku, iż kara grzywny w kwocie 300 zł. będzie adekwatna do wagi czynu popełnionego przez obwinionego, a jednocześnie nie przekroczy jego możliwości zarobkowych. Jej dolegliwość powinna uświadomić obwinionemu powagę popełnionego wykroczenia i zapobiec jego popełnieniu w przyszłości. O kosztach orzeczono na podstawie powołanych w sentencji wyroku przepisów mając na uwadze fakt, iż w niniejszej sprawie brak jest podstaw wynikających z art. 624 §1 kpk w zw. z art. 119 kpw do zwolnienia obwinionego od zapłaty kosztów sądowych w zryczałtowanej kwocie 100 zł. oraz opłaty w kwocie 30 zł.